

Florin MIRCEA:

„Sunt dependent de teatru!”

Conversația cu Florin Mircea e o plăcere. Actorul are prezență de spirit, umor, e sincer, ironic atât cât trebuie, știe cum să spună lucrurilor pe nume. S-a alăturat trupei Teatrului Național „Vasile Alecsandri” din Iași în anul 1973, când a absolvit Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică București, la clasa lui Moni Ghelester. „Iașul nu intra în planurile mele, avea și atunci renumele că e un teatru conservator, dar Teofil Vilcu, directorul, mă văzuse la Casandra și îmi lansase propunerea. Am ajuns aici împreună cu Geo Costiniu și cu regizorul Baraș Brandy”, își amintește interpretul. A jucat pe scena ieșeană, căreia i-a rămas fidel, sute de roluri. Cel mai recent e recitalul poetic *Visând la umbra morilor de vânt*. Premiile nu l-au ocolit; le-a primit la Oradea, Timișoara, la Galele UNITER, pentru rolurile din *Anecdote provinciale*. Președinția l-a decorat cu Ordinul Meritul Cultural, Ministerul Culturii cu Diplomă de excelență. Să nu uităm aprecierile scrise ale criticii și aplauzele publicului.

Oltița Cîntec: Cum ați nimerit în lumea teatralui, domnule Florin Mircea, știu că e o poveste care merită spusă!

Florin Mircea: A fost un vis al meu, apărut brusc, dar care s-a împlinit. Locuiam la Focșani, unde teatrul găzduia spectacole deosebite de la București, Brăila, Galați.

Eram nelipsit. Când nu aveam bani de bilet, rugam portarul să mă lase să intru pe la jumătatea reprezentației, să văd măcar ceva. Teatrul mă fascina, dar nu mă gândeam pe atunci că actoria ar putea deveni profesia mea. Prin clasa a XI-a, dirigintele ne-a întrebat ce specializări vrem să urmărim, iar eu am zis că vreau să mă fac actor. Toți s-au uitat ciudat la mine, dar, iată, m-am ținut de cuvânt. A fost un proiect personal dificil, dar am găsit în mine puterea de a-l face să devină realitate.

O.C.: *A fost mai greu decât în cazul altora. Cât de greu a fost?*

F.M.: Dificultățile proveneau din faptul că, spre deosebire de cei care voiau să facă actorie pentru că aveau calitățile native absolut necesare profesiei, eu m-am dus la actorie pentru că nu le aveam.

O.C.: *Nu prea înțeleg!*

F.M.: Aveam mari probleme de vorbire, eram peltic, aveam un glas care se ducea în cap, numai nu graseiam, dar în rest aveam de la natură tot ceea ce nu trebuie să aibă un actor. În plus, mă chinuia tricul. Emotivitatea îmi bloca diafragma, îmi tremurau mâinile, nu mai puteam articula. Mă blocam. În sufletul meu știam însă că teatru trebuie să fac și am perseverat. În zece ani, am dat de șase ori admitere. Timp în care, la Onești, am activat într-o trupă de amatori. Citisem Stanislavski din scoarță în scoarță, îl știam aproape pe de rost, dar în primul rând îmi dădeam seama că am în mine puterea de a-mi învinge toate defectele și de a deveni actor. Simțeam că trebuie să mă adresez oamenilor pe această cale, a artei teatrale. Și cu admiterea a fost o poveste. Când, în sfârșit, obținusem una dintre notele minimale la admitere, a trebuit să aștept o suplimentare a numărului de locuri. Nostim a fost când părinții mei m-au întrebat ce-am făcut. Le-am dat un răspuns monumental: „Cred că am reușit puțin”. Au rămas derutați!

O.C.: *Cum a fost prima zi de student la Actorie, ce vă amintiți despre ea?*

F.M.: Terifiantă. Eu aveam deja 31 de ani, eram mai matur decât ceilalți și ajunsesem student datorită voinței mele extraordinare. Eram timorat, dar atmosfera de echipă, amicală – eram coleg cu Mihai Mălaimare, Mihai Dinvale, Despina Marcu, printre alții –, m-a adus la o stare optimă de lucru. Trăiam un fel de adolescență târzie, dacă vreți, eram avântat, nesăbuit, de multe ori, dar în actorie așa trebuie să fii.

O.C.: *Dar prima zi la Iași?*

F.M.: Norocul meu profesional la Iași s-a numit Cătălina Buzoianu. Ea lucra aici când am venit și avea un stil minunat. Nu era un regizor tiranic, te lăsa să elaborezi, dezvolta și ea în funcție de potențialul tău, de ceea ce propuneai. Pentru că eu construiesc întotdeauna rolurile, asta am încercat să fac de fiecare dată: să realizez un personaj care să nu aibă nimic comun cu mine însumi. Spre deosebire de celelalte arte, unde devii creator fiind tu însuși, în teatru ești actor când nu mai ești tu însuși, când devii altcineva. Toți actorii tind spre așa ceva, dar nu cu toții reușim, din păcate, și cei care reușesc, reușesc foarte rar. Și colectivul era minunat atunci. Vă spun sincer, abia așteptam să se încheie concediul, să revin la teatru.

O.C.: *Acum cum e?*

F.M.: Acum e... cu totul altfel. Și vremurile sunt altele, și oamenii s-au schimbat. Îmi lipsește atmosfera din trupa de atunci, când cei din generația matură ne povățuiau, ne dezvăluiau tainele unei profesii complicate, dificile, pe care nu oricine poate să o facă. Atunci actorul avea un statut clar, era cineva exact în acest sens al cuvântului. Actorul era un om deosebit, recunoscut de societate pentru că are capacitate de creație, capacitatea de a-i aduce pe oameni în sala de spectacol,

În Jubileul de A.P. Cehov

de a-i face pe alții să se bucure sau să se întristeze. Și acum am colegi extraordinari, cu care mă înțeleg foarte bine, dar colegialitatea se manifestă pe grupuri mai restrânse ca număr. Nu spun asta pentru că sunt un nostalgic. Comunismul a avut multă zgură de care trebuia să scăpăm, numai că aruncându-se zgura peste bord, s-au aruncat odată cu ea și multe lucruri bune. Acum nu ne mai întâlnim nici în ziua de salariu, căci primim salariile pe card!

O.C.: Dacă v-ați putea întoarce în timp, ați schimba ceva dintre trecut?

F.M.: Nu, n-aș schimba nimic. Poate aș aduce ceva din trecut în prezent. Mi-e dor de sistemul acela de abonamente care arăta tuturor, și publicului și artiștilor, ce se va lucra în sezonul viitor. Acum se lucrează de azi pe mâine, ce se nimerește, e ca la răvașele acelea surpriză! Nu simt că există un plan artistic, sunt lucruri improvizate, lipite. Vine un regizor care montează ce vrea el, vine altul, lucrează ce vrea el, proiectele acestea ar trebui să se armonizeze într-un program măcar pe stagione, să existe o linie artistică.

O.C.: Ce îi lipsește Naționalului ieșean în acest moment?

F.M.: Sala, un program artistic, o viziune managerială care să pună în acord puterile trupei cu așteptările publicului. Teatrul ar trebui să fie un mijloc educațional,

În *Bertoldo la curte* de Massimo Dursi

spectatorii trebuie atrași, formați. Ne-ar trebui și o trupă calibrată valoric și pe categorii de vârste.

O.C.: *Până să deveniți student la Teatru, ați avut o experiență de șantier. Priviți cu ochi de expert șantierul de la Național?*

F.M.: Nu ar fi rău să pot ajuta la ceva. Dar nu pot decât constata că, după o perioadă în care se lucrase bine, când s-a ajuns la finisaje, lucrările s-au oprit. Și încă de doi ani. E păcat ca interese politice, financiare sau de care or mai fi ele, să afecteze o clădire de patrimoniu de valoarea acesteia, să afecteze viața unei instituții și viețile unor artiști.

O.C.: *A fost o perioadă în care ați fost profesor la Facultatea de Teatru din Iași. Ați perceput-o ca pe o experiență provocatoare?*

F.M.: Asta s-a întâmplat, eu nu am vrut neapărat. Dar puteam, într-adevăr, să transmit tinerilor aspiranți la statutul de actor câte ceva din experiența mea de ani de scenă. Le-am fost nu neapărat profesor, ci prieten. Adică îi ascultam, îi susțineam, dar îi și urecheam atunci când era cazul. Majoritatea îmi dau și acum telefoane, vorbim, ceea ce, nu-i așa, arată că am procedat bine cu ei.

O.C.: *I-ați transmis și fiului dumneavoastră patima scenei. Florin Mircea Jr. e actor la Teatrul Tineretului Piatra Neamț.*

F.M.: Asta e o altă poveste care merită relatată. Fiul meu era un rebel în anii de liceu și cam făcusem cu el turul liceelor ieșene, pe motive de disciplină. Când a venit momentul să opteze pentru o facultate, mi-a spus brusc: Teatru! Nu fusese vorba niciodată până atunci despre asta. Slavă Domnului, nu-mi moștenește defectele de care spuneam, din punctul acesta de vedere natura a fost mai generoasă cu el. Ceea ce îi lipsește însă e încrâncenarea mea în proiectele în care e implicat. Asta i-ar fi prins bine. Eu și acum abordez orice nou rol cu aceeași îndârjire, pozitivă, ca la începutul carierei. Asta mă motivează.

O.C.: *Laboratorul de creație al fiecărui actor e fascinant atunci când artistul lucrează. Aveți o manieră specifică de a vă apropia de noile roluri sau procedați altfel de fiecare dată?*

F.M.: Sunt roluri pe care le intuiesc de la prima lectură, dar sunt și altele de care nu mă pot apropia nici după premieră, nu reușesc să devin personajul pe care mi l-am imaginat. Eu am nevoie să-mi creez o imagine a personajului, iar în momentul în care îl vizualizez mental, el capătă o viață proprie, independentă de mine. Are modul lui de a vorbi, de a se comporta, are o gestică numai a lui, care nu depinde de mine și care capătă o anumită independență. Eu devin un purtător al lui, el devine o entitate de sine stătătoare. La fiecare nou rol îți faci visuri, îl dorești într-un anume fel. Uneori reușești să ajungi la propunerile pe care ți le-ai făcut, alteori, nu. Dragi mi-au fost toate rolurile în momentul abordării, satisfacții mi-au dat unele mai mult, altele mai puțin, dar ele toate sunt ale mele și mi le-am asumat. Sunt actori care visează toată cariera la anumite roluri. Eu nu mi-am dorit un rol ori altul. E o superstiție a mea. Cred că am ajuns la acea vârstă și maturitate artistică la care teatrul, instituția unde lucrez ar trebui să se gândească, și nu numai pentru mine, ci și pentru ceilalți colegi ajunși la un anumit nivel de dezvoltare artistică, la niște partituri de palmares. Or, noi jucăm aleatoriu, ce se întâmplă, ce se nimerește. După ce am câștigat Premiul UNITER pentru interpretare, am stat un an și șapte luni de zile fără să urc pe scenă! Nu comentez cauzele, relatez numai faptele. Totul pornește de la alcătuirea repertoriului și de la respectarea planurilor pe care ți le faci. Cred, spre exemplu, că ar fi normal ca un actor ajuns la o anumită vârstă, experiență, maturitate artistică, să știe ce va juca în stagiunea viitoare. Eu știu doar de azi pe mâine dacă joc, ce joc, sau dacă nu cumva mi se scot piesele de pe afiș, din repertoriu. Asta e o durere pe care-o port în mine. Atunci ce să mai spun eu că mi-aș dori anumite roluri, că aș vrea să joc ceva? Sper doar niște roluri în care să-mi pot da măsura, în care să pot valorifica experiența acumulată. Doresc partituri de palmares, autori de seamă, roluri în care să mă pot exprima și prin care să pot da măsura a ceea ce am acumulat până acum din punct de vedere actoricesc.

O.C.: *Cum arată o zi din viața actorului Florin Mircea?*

F.M.: Pentru mine, disciplina în profesie e sfântă. Îmi încep ziua cu o jumătate de oră de exercițiu fizic, fac asta zilnic, încă din tinerețe și nu am de gând să-mi schimb tabieturile. Urmează micul dejun, cereale cu lapte și ceai. Apoi, la teatru, repetiții sau, dacă nu repet, citesc textele care se montează, alte texte, literatură. Urmează prânzul, de câțiva ani, siesta, deh, vârsta, dar nu mai mult de 30 minute, apoi, iar la teatru, repetiție ori spectacol. Ce vreți, teatrul e viciul meu, sunt dependent de teatru!

Interviu realizat de Oltița CÎNTEC

În Căsătorie cu de-a sila de Molière

